

for saa vidt Funktionæren ved Dødsfaldet havde haft Ansættelse i mindst 3 Aar.

Ydelsen af Efterløn foreslaas udvidet til Enker eller Børn efter en Funktionær, der har været ansat i henholdsvis 1 eller 2 Aar, saaledes at der ydes henholdsvis 1 eller 2 Maaneders Løn.

Til § 9.

Paragraffen er udformet i Henhold til en fra Fællesrepræsentationen for Danske Handelsrejsende- og Handelsrepræsentantforeninger modtaget Henvendelse.

I Stk. 1 fastslaas, at Rejseudgifter o. l. skal bæres af Arbejdsgiveren, at denne er pligtig at yde passende Forskud hertil, og at der ikke kan træffes Aftale om, at disse Udgifter skal dækkes af Funktionærens Løn eller Provision. Det er efter Udvalgets Opfattelse utvivlsomt, at Risikoen for, om Rejseudgifterne kan indtjenes, bør bæres af Arbejdsgiveren, som har Hovedinteressen i Salgets Gennemførelse, og ikke af Funktionæren. Det fremhæves herved, at Paragraffen kun omfatter de Handelsrejsende, som i det væsentlige staar til Firmaets Disposition og indtager en Tjenestestilling, jfr. § 1, Stk. 2.

Erfaringerne viser, at Bestemmelsen er paakrævet, idet Funktionæren i en Række Tilfælde ikke har kunnet indtjene Rejseudgifterne.

Tilsvarende Bestemmelse findes i en svejtsisk Lov af 13. Juni 1941.

I Stk. 2 fastslaas, at Provisionsforskud af Arbejdsgiveren kun kan dækkes i indtjent Løn eller Provision og ikke kræves indtalt som almindelig Gæld.

Ogsaa denne Bestemmelse maa efter Erfaringerne anses for paakrævet. I en Række Tilfælde har Arbejdsgiveren fortsat med at yde Provisionsforskud, uanset at Salget ikke kunde bære disse, og Funktionæren har modtaget Forskud i Tillid til, at de ikke vilde blive ham afkrævet paa anden Maade end gennem Modregning i indtjent Provision. Det virker i saadanne Tilfælde stødende, at Forskudene kan indtales som almindelig Gældsfordring, fordi det er aftalt, at Ydelsen er sket som Forskud. Risikoen for, om Forskudene kan indtjenes ved Salget, bør bæres af Arbejdsgiveren, og Forskudene kan højst kræves dækket i indtjent Provision.

Derimod har Udvalget ikke ment at kunne følge Fællesrepræsentationens Ønske om, at der altid skal sikres den Rejsende en passende Minimumsindtægt. Rent bortset fra Vanskeligheden ved at fastslaa, hvad der i saa Henseende maa anses for passende, maa Udvalget nære Betænkelighed ved at for-

lade det hidtil fulgte Princip, hvorefter Funktionærloven ikke blander sig i Lønninernes Fastsættelse, ligesom det ikke ses mere begrundet at fastsætte en Minimumsindtægt for de Rejsende end for andre Funktionærer.

Stk. 3 er foranlediget af en Højesteretsdom fra 1940, hvorefter en provisionslønnede Funktionær ikke havde Krav paa Erstatning for Indtægtstab under Sygdom, da hans Løn var betinget af Opnaaelsen af et Arbejdsresultat, og da der savnedes sikker Hjemmel i Funktionærlovens Formulering til at yde Erstatning, uanset at det skyldtes Sygdom, at intet Arbejdsresultat naaedes. Det er Udvalgets Opfattelse, at ogsaa den provisionslønnede Funktionær bør have Erstatning for Indtægtstab i Tilfælde af Sygdom o. l., hvilket opnaas ved den foreslaaede Formulering.

Til § 10.

Paragraffen svarer til den gældende Lovs § 8. I Stk. 1 er indføjet en Bestemmelse om, at Funktionærene har Ret til at give Oplysninger til deres Organisation om deres Løn og Arbejdsvilkkaar.

Tilføjelsen skyldes, at en Række Virksomheder i deres Engagementskontrakter har indføjet Bestemmelse om, at det er Funktionæren forbudt at give de nævnte Oplysninger. Et saadant Paabud maa anses for ubegrundet, idet det maa være overladt til Funktionærens eget Skøn, om han vil give disse Oplysninger. Ved Tilføjelsen frakendes saadanne Vedtagelser Gyldighed, og Overtrædelse kan ikke begrunde en Afskedigelse uden Iagttagelse af Opsigelsesvarslet.

I Stk. 3 er for at sikre Protokollatets Beviskraft indføjet, at dette skal underskrives af begge Parter.

Til § 11.

Bestemmelsen svarer til den gældende Lovs § 9. Det har fra Arbejdsgiverside været anført, at Bestemmelsen har givet Anledning til Misbrug.

Som Bestemmelsen er formuleret, tager den rimeligt Hensyn til begge Parter tilberørlige Interesse, og Udvalget har ikke anset det for muligt at fremhæve dette yderligere. Navnlig vil det være umuligt under Hensyn til Tilfældenes Forskellighed at fastsætte et bestemt Tidsrum, der skal indrømmes Funktionæren til at søge andet Arbejde.

Til § 12.

Paragraffen svarer til den gældende Lovs § 10, dog at Funktionæren til enhver Tid og ikke blot ved Fratræden har Ret til at faa den angivne Erklæring fra Arbejds-